

RAFAEL BIGORRA i RIUS

L'escletxa

Els que ens hem fet grans en una ciutat com Barcelona tenim una assignatura pendent. El cap i el casal, té importants monuments, àmpliesavingudes, magnífics teatres però falta l'assignatura d'impregnar el nostre esperit en la celebració de Festa Major d'Argentona. Mentre la vila gaudia l'efemèride citada, els estiuejants havíem d'anar a treballar a la Ciutat Gran. Contemplàvem la Festa des d'una escletxa. Quan arribàvem al vespre després de la reparadora dutxa i de la mongeta tendra del sopar, anàvem a la plaça Nova a gaudir de la festivitat. Les tauletes escampades de l'Hotel Colon, el bar de l'Isidret i el Deportiú acollien un mostrari de

vilatans, estiuejants i gent de la rodalia que esperaven la llum verda per entrar a l'envelat erigit per en Viada de Mataró. Sortosament l'electrònica no havia fet estralls a les oïdes

dels que prenién plàcidament el cafè i la copa de Quina Mono. Al crit de "calfeu, calfeu que els músics comencen a tocar" es produïa una emigració dels seients vers l'envelat, integrant-se a la munió de balladors que bellugaven els peus al ritme de la "raspa". També era freqüent que a l'envelat se celebrés una "funció". Les sarsueles era el gènere que tenia més predicament. Més d'una vegada la pluja constituïa un element que no constava en el programa i pro-

duïa una escampada dels espectadors buscant un aixopluc. De poca cosa més podríem gaudir els estiuejants dels fausts de la Festa Major. Intuíem que al matí d'aquella diada les cuines dels vilatans es posaven en una frenètica activitat. Que els moments de cocció anaven lligats al desenvolupament de l'Ofici en honor a

sant Domingo. Que quan s'acabava aquest ja es podia apaivagar el foc del rostit i deixar-lo en un discret xup-xup. Si alguna vegada l'orador sagrat s'allargava en consideracions, llatins i exemplaritats que havia prodigat el sant, en moltes llars se'ls havia agafat a la cassola la vedella amb pèsols. Ara que ja estem avançats en els nostres dies com diria sant Lluç i que la ciutat no ens xucla, és quan podem gaudir de les celebracions de la Festa Major. Ara l'escletxa s'ha convertit en un ampli finestral i és quan un pulsa l'arpa de la nostàlgia, i pregunta: Què s'han fet d'aquelles bones dones que es tancaven a la cuina i se les entenien amb les tres menes de carn? Què s'han fet dels oradors sagrats que des de la trona, amb sobrepellís blanc i cofats amb un bonet de quatre becs feien posar la pell de gallina als assistents a l'Ofici?. Què s'han fet de les noies que esperaven la diada de la Festa Major per estrenar el vestit que lluiria a l'envelat?. Ara la vila s'emplena amb una multitud frenètica comprant plats i olles.

Molts vilatans aprofiten els dies festius per anar a les platges. Com una relíquia que havíem entrellucat a través de l'escletxa queda el concert que a la tarda executa l'orquestra que a la nit amenitzarà el ball i torna a l'ambient de la plaça les solfes de les sarsueles i torna l'evocació de la Rossó (en el llum del teu mirar). El dia abans un grup de cantants d'havaneres ens va fer treure el mocador per acomiadar la bella Lola. O sia l'amor carnal i l'amor honest. Torna a peu pla la llegenda de Tanhauser del conflicte entre l'amor carnal representat per Venus (la bella Lola) i l'amor honest encarnat per Elisabeth (la Rossó, la que té llum en el seu mirar). Transcendent la qüestió, podríem classificar la Festa Major com un grandios Tanhauser on es barreja el diví i allò humà. L'església, la cuina i l'envelat eren els tres peus que feien de peanya al gloriós sant "Domino", martell d'heretges i remeier de les malures que podrien alterar la bona salut dels habitants de la xamosa vila d'Argentona.

Xilografia d'Antoni Gelabert, del llibre *La Xarbotada*

L'església, la cuina i l'envelat

eren els tres peus que feien

de peanya al gloriós

sant "Domino", martell d'heretges

i remeier de les malures